

РЕШЕНИЕ

№ 3669

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10741** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл. 405 и чл. 404, ал. 1 т. 12 от Кодекс на труда.

Образувано е по жалба на [фирма] против Предписание на Дирекция "Инспекция по труда"- С. обективизирано в Протокол за извършена проверка № ПР2029529 от 13.10.2020 г.

Релевира оплаквания за незаконосъобразност на даденото предписание, поради материална незаконосъобразност и процесуални нарушения. Сочил, че предписание със същото съдържание е вече издадено, което е предмет на висящ съдебен спор, поради което и оспореното е недопустимо. П. било бланкетно, липсвали фактически основания за издаването му, нарушение на чл. 59 ал.2 т. 4 АПК. Поддържа противоречие с чл.35 и чл.36, ал.3 от АПК. Излага доводи, че при наличието на прекратено вече трудово правоотношение, ДИТ няма право да дава предписание на вече бившия работодател за изплащане на суми на бивши служители във връзка с прекратеното вече трудово правоотношение. Моли да се отмени оспорения акт. Претендира разности. Представя писмени бележки.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда” С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисдикционно възнаграждение.

СГП, редовно призована не взема становище.

Административен съд- София, град в настоящия състав след като обсъди

сочените в жалбата основания във връзка със събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от адресата на оспорения административен акт в преклузивния срок за оспорване и срещу акт, който има характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, представляващ "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, имащи характер на принудителна административна мярка (ПАМ), които съгласно изричната разпоредба на чл. 405 от КТ подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. Следователно издаването на ПАМ следва да е съобразено с изискванията за издаване на административни актове по АПК, включително да се спазват изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК относно формата и съдържанието на акта.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган-инспектори от Дирекция "Инспекция по труда"-С., които по силата на чл. 404, ал. 1 от КТ имат правомощия да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица с цел отстраняване на нарушения на трудовото законодателство. Видно от приложените по делото /л. 146 и л.147/ заповеди, длъжностна характеристика /л.148/, лицата, дали оспореното предписание заемат длъжност инспектор в Дирекция "Инспекция по труда"- С. и следователно, същите притежават териториална и материална компетентност "ex lege " да издават индивидуални административни актове "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, каквото е оспореното в настоящото производство.

От приложените по делото доказателства се установява, че с Предписание на Дирекция "Инспекция по труда"- С. обективизирано в Протокол за извършена проверка № ПР2024466 от 2.09.2020 г. /л. 8 и л.9 от делото / В ЧАСТТА по т.4, на жалбоподателя е наложена ПАМ да определи и изплати обезщетение, след като М. С. П. е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, съгласно чл.222 ал.3 от КТ. Срокът за изпълнение на това предписание е 30.09.2020г .

След справка в деловодната програма на АССГ, а и видно от приложеното на л. 15 и сл. от делото определение от 18.09.2020г и представено в с.з. копие от призовка, се установява, че посоченото Предписание на Дирекция "Инспекция по труда"- С. обективизирано в Протокол за извършена проверка № ПР2024466 от 2.09.2020 г. е обжалвано от жалбоподателя, по повод на което е образувано адм.д. № 9179 / 2020г на АССГ, 31 състав. Делото е висящо, насрочено за 21.06.2021 г.

На 13.10.2020г, при наличие на висящо съдебно производство по повод оспорване цитираното предписание от 2.09.2020г., ответникът издава процесното Предписание, обективизирано в Протокол за извършена проверка № ПР2029529, с което на осн. чл.404, ал.1 т.12 от КТ предписва на АТ И. 2000 О.: т. 1/ да определи на М. С. П., придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, обезщетението на което има право в размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, съгласно чл.222 ал.3 от КТ и т.2/ да изплати на М. С. П., придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, обезщетението на което има право в размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, съгласно чл.228 ал. 3 от КТ.

С оглед горното, може да се обоснове извод, че оспореното предписание от 13.10.2020г е тъждествено по съдържание на предписанието от 2.09.2020г в ЧАСТТА му по т.4. Дадените задължителни предписания на работодателя на основание чл. 404, ал.1, от КТ и по двата протокола касаят определяне по см. на чл.222 ал.3 от КТ и

изплащане съгласно чл.228 ал.3 от КТ обезщетение на което М. С. П. има право, след като е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Единствената разлика е, че в процесното предписание от 13.10.2020г е конкретизиран срока от 2 месеца касаещ обезщетението. Това обаче, не променя смисловата идентичност на двете ПАМ, тъй като с тях се предписва определяне и изплащане на обезщетение на което М. П. има право /вкл. размера и срока/ което се определя/изчислява съгласно разписания в разпоредбата на чл.222 ал.3 от КТ начин. Тоест, дори и да не е посочен срока, то при изрично цитираната разпоредба на чл.222 ал.3 от КТ работодателят следва да се съобрази с нея и определи обезщетението в размер на брутното трудово възнаграждение за съответния посочен в нея срок. Процесното предписание, предмет на оспорване по настоящото дело е за прилагане на същата принудителна мярка на същото основание по отношение на същото лице.

По аргумент от разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от АПК, преди да започне производството административният орган е длъжен да провери за наличие на положителните и за липса на отрицателните процесуални предпоставки, които обуславят допустимостта на административния процес и респ. на процесуалното правомощие на органа да издаде съответния административен акт. В чл. 27, ал.2, т.2 от АПК като абсолютна процесуална предпоставка за допустимост е въведено изискването да липсва висящо административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване. Под висящо административно производство законодателят изрично е посочил, че следва да се разбира не само фазата на издаване на акта, но и фазата на оспорването му. Настоящият случай е именно такъв: издаване на нов акт на същото основание с участието на същата страна във фазата на оспорване на предходния акт. Следователно, оспореното предписание от 13.10.2020г е издадено при наличие на законово регламентираната процесуална пречка по чл. 27, ал.2, т.2 от АПК. Наличието на висящо административно производство е пречка за валидно упражняване на правомощието на органа да издаде нов акт на същото основание по отношение на същото лице. / В този смисъл Решение № 4915 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7981/2019 г., VII о./. Стигнало се е до недопустимо издаване на ново предписание със същото съдържание. Еднакво е съдържанието на процесното предписание от 13.10.2020г, тъй като с него са разпоредени същите задължения на същите фактически основания както с предписанието от 2.09.2020г Оспореното предписание следва да се обяви за нищожно.

Извода за нищожност, прави безпредметно произнасянето по наведените доводи за нарушение по чл. 59, ал. 2 т.4 от АПК, а именно непосочени фактически основания за издаването на акта, които от своя страна биха довели евентуално до унищожаемост, не и нищожност на предписанието.

На следващо място, единствено за изчерпателност на изложението, следва да се отбележи, че съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че при наличието на прекратено вече трудово правоотношение, ДИТ няма право да дава предписание на вече бившия работодател за изплащане на суми на бивши служители във връзка с прекратеното вече трудово правоотношение. Разпоредбата на чл.404 ал.1 т. 12 КТ е в сила от 22.12.2017 г. (обн. ДВ, бр. 102 от 2017 г.), а заповед № 1104 за прекратяване на трудовото правоотношение между [фирма] и М. П. е от 3.02.2020 г., което е по време на действието на горната норма. Поради това цитираната практика на ВАС преди влизане в сила на нормата на чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ е неотносима към разрешаване

на спора. Разпоредбата на чл. 404, ал. 1 КТ установява правната възможност и правомощието на контролните органи на Инспекцията по труда за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации да прилагат принудителни административни мерки, включително по т. 12 - да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

С оглед изложеното, оспореното предписание следва да се обяви за нищожно.

Относно разноските: Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 50 лева – заплатена държавна такса и 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на спора, на ответника не следва да се присъжда юриск. възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд – София град,

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА нищожността на Предписание на Дирекция "Инспекция по труда"- С., обективирано в Протокол за извършена проверка № ПР2029529 от 13.10.2020 г.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда"- С. да заплати на [фирма] разноски в размер на 550 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд.

съдия: